

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Vndecimus. Synopsis status contemplationis modi affirmatiui.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

nis statum (saltem pro vt in medio practiciari solet) transeat, consequenter dicemus,

*Contemplatio affirmatiui & negatiui
modi in praxi contingit
promiscue.*

ARTICVLVS DECIMVS.

EO quod subindè in actu transeunte illis, qui amorosè procedunt, ariditates; illis autem, qui ariditate cibantur, amoris beneficentiæ contingant; ideò vtiliter mysticus quædam in contemplatione negatiua exposita perlegere poterit, & experiri, num ipsi adhuc aliquid in præsentiarum practicandum obringat, priusquam ea, quæ in statu priuationis habentur, assumat. Et quum circa finem contemplationis amorosæ species admodum spirituales, & ab omni eo quod amoris sensibilitatem redolet, disiunctæ sint; non sine fructu legentur ea, quæ in modo contemplationis negatiuæ posita sunt. sicut & à contemplatore negante, ea quæ modi sunt affirmatiui. in praxi enim promiscuè operationes de Deo affirmantes vel negantes seruiunt, & subindè contemplator, qui amorosè procedit vtilius (præsertim in ariditate) de Deo omnia negat, quam affirmat: & similiter contemplator, qui spirituali solum dilectione per negationes, & transcendentias exercetur, vtilius (præsertim si spiritualis iucunditas, & serenus intellectus affulgeat) de Deo om-

nia eminentèr affirmat. non enim est aliud affirmatio, vel negatio, quàm modus proportionatus, aut medium perueniendi ad finem, & simplicem Dei contemplationem, ac dilectionem. adepto ergò fine, cessat medium, & iungitur mysticus Deo per ipsam vnionem, ad quam aliquando melius per affirmationem, aliquando verò per negationem in praxi peruenitur: idque tamdiu quousque etiam in priuationis initio sit constitutus. & cum inferius *b* de spirituali profectu, duratione, & transitu à contemplationis vtriusque modi ad priuationis rigorosæ statum, satis dictum sit, nunc Synopsin status contemplationis modi affirmatiui subiicimus,

*Synopsis status contemplationis modi
affirmatiui.*

ARTICVLVS VNDECIMVS.

EGo dilecto c meo & ad me conuersio eius. ac si diceret: O pia anima, quæ ex gustu diuino loqueris, & dicis paululum cum pertransissem eos, nimirum sæculi affectus, & tantisper in notitia, & amore rerum diuinarum per meditationis, & aspirationis status, cælesti sponso, & Dominatori me consecrassem, suauißima illius præsentia frequenter ab aliquot iam annis impinguatam me reperio, ita vt non amplius tarda meditatione, aut aspirationum scintillis me ipsi consignare habeam; sed firmo amorosoque intuitu mentis & spiritus capaciter in cælestes il-

K 3

lius

a inf. decis. 8. b decis. 8. a. 11 c Cant. 7.

lius amplitudines diffundere valeam, ac spatiosa iucundaque contemplatione in mea tendentia, sponsum ad me conuersum amplectar: Obserues velim quod modus, cum quo dilecto esse potes & debes, considerandus sit ex conuersione, qua & ipse Dominus se ad te conuertit; quæ certè conuersio non semper vno, eodemque, sed vario modo contingit: aliquando enim postquam te ad diuinæ præsentia contemplationem tradideris, non tam facilè, & expeditè in conuersione suauitatem cœlestem inuenies, & idèd, ne te ad alia diuertas aut distraharis, ad attributa diuina contemplanda te conuertas oportet, v. g. immensæ diuinitatis, potentia, sapientia, bonitatis, & similia, vt ita amore succensa, in affectus admirationis, reuerentia, & laudis te extendas. & certè taliter, & non aliter ordinariè se conuertit ad te diuina præsentia; quam nimirum per notitiam & dilectionem attributorum: non diu autem (licet sapius) secundum puram & essentialem quandam contemplationem. & idèd conuersio eius est ad te, id est, ad videndum, & contemplandum se præbet, vt lumine, & similitudine interueniente, aliquam illius formam, & speciem acquiras, quemadmodum qui amicum videre vult, lumen aliquod proportionatum ad videndum prius, habeat, oportet: tale autem lumen internum hoc loco est illa notitia, quæ ex intuitu magnificentia diuinæ profluit.

At si quandoq; intimior dilecti con-

uersio ad te fuerit, & quasi aperta diuinæ essentia præsentia, non sub alicuius attributi, verbi gratia sapientia; sed absoluta repræsentatione, vt quæ summum bonum sit: id ipsum non ordinariè appetere debes, nec limites conuersionis excedere, quæ vt se facilè conuertit, ita & facilè auertit. idèd etiam ordinario exercitio intellectum & voluntatem occupare debes, scilicet luminosa, & affectuosa contemplatione; ita tamen vt paulatim penitus ad Deum conuersa, illius contactum suscipias, ex dicto contactu, vbi ad te ipsam reuersa fueris, pulchriorem similitudinem habitæ communionis fabricatura; idque toties, quoties fieri poterit, reassumendo tamen attributa diuina pro medio, & occupatione intrinseca, tendente ad optatam conuersionem, & fruitionem.

Insuper obserues velim, ô pia anima, quid sit dicere: Ego Dilecto meo, & ad me conuersio illius: indubiè enim ex gaudio cordis ita loqueris, & dicis; scitote ô deuoræ consoladales, quod singulare solatium mihi obrigerit in præsentiarum: non enim sicut pluries contingere solet, aut distracta, aut arida prohibita fui à conatu meo; nam mox, cum me ad diuina spectacula conuerterem, illicè & illa ad me conuersa percepi; ita vt magnam gratiam post labores, & sollicitas mentis tendentias, affecutam me fatear per interna solamina. Jam verò licet hæc ita fiant, meminisse tamen debet pia anima, quod si volubilis vitæ humanæ inconstantia etiam

etiam feruentem mysticum, & diuinorum expertem, ad eaduca (saltem obiectiuè contuenda) à fruitione cœlesti tetrahat: quanto magis illum, qui in contemplationis lumine, & amore, ac diuina magnitudine conspicienda initium prius & fundamentum iacet, sæpè interturbabit? Et idèd sollicitè à rebus eaducis tanquam à nihilo, & quæ Deo comparatæ nihil sint, cogitatum, & affectum auerte; & ad diuina interiora appetenda conuerte, simul obseruando, qualis sit conuersio Dilecti. cum enim non semper se præbeat statim ad factam illius quæstionem, fortè prius allucere uolet, & aliquem sui præsentiam communicare per solam operationis actionem, qua anima sibi exoptat diuinam præsentiam, aut fortè aliqualem gustum, qui ad Dilecti indagacionem, & ubi inueniendus sit, conducatur.

Quando uerò diuina conuersio fuerit constans, & suauitate plena, tum perfectè licebit trinaría distinctione diuinam præsentiam continuare; ut scilicet ex bonè affici interno, species & similitudo habitus illius gustus efformetur, quæ pro secundo mox subtiliùs perficiatur per se, seu ipsiùmet intuitum præsentis boni, absque eo, ut necesse sit, cogitare quomodo formanda sit aliqua species: hoc enim intellectus ex sua fecunditate præstat, & pro tertio rationem habitus boni exprimit, fruitionem, & quietationem amantis in amato incipit, renouat, fouetque. ex bono enim retento semper noua bonitatis imago prouenit, ut bonum intensiùs maneat;

donec aut interruptio aliqua contingat, aut noua operatio assumenda sit. Et certè de huius trinaríæ distinctionis facilitate nihil habes dubitare, nam posito tantum aliquo gustu diuino, illicò ex naturali actiuitate, & ordine spiritualis modi, animæ potentia quasi dentibus comminuunt, & subtiliorem, magisque spirituales amorem exprimunt. Et hac distinctione obseruata expedita eris ad Dei conuersionem, quoquo modo tandem illa contigerit. singulariter etiam euitabis falsum illud otium internum, quo abduci consueuerunt, qui post factam tendentiam aut recordationem Dei, illius repræsentationis speciem, uel potius obscurum quoddam phantasma, quodq; nihil vitalis afficientiæ, & gustus diuini contineat, per firmam inhæsiõnem retinere uolunt: sic enim potentias constringunt, & ab operatione impediunt, ac interioritatem infinitæ magnitudinis capacem, illaqueant, omniq; actione, & boni communionem sese destituunt. quod similiter faciunt, qui nihil operari uolunt; & qui in quiete diuinas operationes, actusq; infusos præstolantur; & dum diuina expectant, media acquirendi diuinam præsentiam negligunt: quasi non meliùs foret inter expectandum, aliqua actione sibi prodesset, quam otiosa expectatione, & uacua interioritate ad tentationes, & appetitus creaturarum dilabi.

Eapropter signanter dictum est: Ego dilectio meo, & ad me conuersio eius, quasi dicet: Ego primò, tanquam ad meam beatitudinem conuerto me ad Deum

Deum, dein ille vicissim se ad me conuertit, quo ita mutua actione boni communicatio, & distributio fiat. sicut enim Deus ad seipsum, & ad intra se conuertit trinarie operatione personali, qua constituitur Pater, & Filius, & Spiritus sanctus; sic etiam ad extra scilicet erga piam animam per consortium diuinæ naturæ se communicat; & ideo etiam oportet esse operosam conuersionem animæ ad Deum; idque non tantum trinarie illa distinctione, qua intellectus agens ex aliquo Dei gustu speciem aliquam fabricat, quam illicò intellectus patiens spiritualiter perficiendam arripit, ut ex utroque benè & meliùs affici, amor producat; sed etiam adhibita obseruatione substantiali, status, secundum quem conuersio illius, id est, diuinæ præsentia in vita contemplatiua, & firmo amoroso intuitu mentis aliter, & aliter se habet in initio, à medio, & à medio à suo optimo.

Interea ergò, quod mysticus in statu contemplationis fortè vno, alterovè anno dulciter ad dilectum se conuertit, in initio quidem huiusce status tantam diuinæ Eminentia Maiestatem plus admirando, quam cognoscendo reueretur; in medio autem propiùs, clariùsque intuetur, & collaudat; in sum-

mo tandem viciniore aspectu, & teneriori dilectione gaudet. & ideo pro vt variatur modus conuersionis Dei, sic etiam piæ animæ susceptiones variantur; quæ in singulis hisce differentijs, & spiritualibus regionibus trinarie etiam distinctionem expetunt. Tandem vbi in summo contemplationis amorosæ, nihil ultra inueniri poterit ad conformem fruitionem, ut penè ignoreretur, quid vterius agendum sit; Bono animo aggredienda erunt ea, quæ in contemplationis negatiuo modo dicuntur, non tamen eo fine, ut statum contemplationis modi negatiui expressè, sicut modi affirmatiui exerceat; sed ut eo diligenter perlecto experiri liceat num fortassè aliquid supersit aut fruitionis, aut modi conuersionis, quo in spirituali complacentia gloriari liceat, & dicere; Ego dilecto meo, & ad me conuersio eius: aut saltem *a* in prioribus exercitijs dilecto suo sit fidelis perfectiori modo; si hic Plato iubeat quiescere & ad status modi supernaturaliter operandi, non detur transire. Et hisce quidem de statu contemplationis modi affirmatiui dictis, ad ea quæ sunt status contemplationis modi negatiui, consequenter transeundum erit.

a ut infra decis. 9.

TER.